

Neal Shusterman

Sjelløs

Oversatt av Morten Hansen, MNO

CAPELEN DAMM

Neal Shusterman

Sjelløs

Oversatt av Morten Hansen, MNO

CAPPELEN DAMM

VknLcp. Gtle T dd .Mgkj Vj tguc.
Ejtku. Rcvtek. O ctek. Cpftgc. O ctm
i cmg xgp gpg o kpg. u o wknv rr
fc lgi xkmgri vtgpi vgfgo 0

Takk

I likhet med Camus Comprix har denne boken, og alle bøkene og historiene i *Nxun xgp*-verdenen, fått liv takket være mange mennesker. Først og fremst vil jeg gjerne takke redaktør David Gale, medredaktør Navah Wolfe og forlegger Justin Chanda for deres støtte, og for at de lar meg gjøre en oppfølger om til en trilogi, og nå til en serie på fire bøker. Tusen takk til alle i Simon & Schuster, deriblant Jon Anderson, Anne Zafian, Paul Crichton, Lydia Finn, Michelle Fadlalla, Venessa Carson, Katrina Groover og Chava Wolin. Tusen takk også til Chloë Foglia, som designet det vidunderlig skumle omslaget til originalutgaven!

Jeg vil gjerne takke alle som har støttet meg i løpet av dette svært begivenhetsrike året – særlig mine barn Brendan, Jarrod, Joelle og Erin, deres mor Elaine Jones, min «storesøster» Patricia McFall, min assistent Marcia Blanco og min gode venninne Christine «Natasha» Goethals.

Takk til de fantastiske menneskene som holder styr på karrieren min: min agent Andrea Brown, mine agenter i underholdningsbransjen, Steve Fisher og Debbie Deuble-Hill, min manager Trevor Engelson og mine advokater, Shep Rosenman og Lee Rosenbaum.

Jeg står i stor takknemlighetsgjeld til Marc Benardout, Catherine Kimmel, Julian Stone, Charlotte Stout og Faber Dewar. Deres utrettelige innsats og tro på *Nxun xgp* har resultert i en filmavtale for hele serien – noe som ikke kunne ha skjedd uten Robert Kulzer og Margo Klewans i Constantin Films, og deres lidenskapelige engasjement for bøkene.

Takk til Michelle Knowlden for samarbeidet på «Unstrung» og kommende noveller i *Nxun xgp*-verdenen, Matthew Dierker og Wendy Doyle for deres innsats med hjemmesiden min og Symone Powell, Tyler Holtzman, Annie Wilson, Meara McNitt, Matthew Setzekorn og Natalie Sommors, som begynte som fans og etter hvert har bidratt til å administrere Facebook- og Twitter-kontoer for *Nxun xgp*-verdenen og personene derfra!

Спасибо til Ludovika Fjortende og Michelle og Artie Shaykevich for oversettelsen av russiske setninger, og til Stephanie Sandra Brown for hennes portugisiskkunnskaper.

Og til slutt står jeg i takknemlighetsgjeld til alle lærere og bibliotekarer som formidler disse bøkene til både ungdom og voksne, og til alle lesere og fans. Deres lidenskapelige omtale har enorm betydning!

DEL I

Flygeudyktig

Denne nye medisinske teknologien vil garantert befri oss snarere enn å gjøre oss til slaver, for jeg er fast overbevist om at menneskets medlidenhet er større enn menneskets grådighet. Derfor grunnlegger jeg herved Proaktivt borgerforum, som trofast skal vokte over etisk korrekt bruk av nervetransplantasjon. Jeg er sikker på at misbruk vil være unntaket og ikke regelen.

- JANSON RHEINSCHILD

Jeg er blitt døden, ødelegger av verdener.

- J. ROBERT OPPENHEIMER

EKTEPARET RHEINSCHILD

F g j c t u n t g x g v p f g t 0 J g c t v r e p f m t k i g p g t x g t 0

L c p u p T j g k p u e j k f n m g t f t c . u n g p i g t l a m g p r u h c g p i f o r g t p g f k
g p n p g u v n u o o n t r r g p j c p u k m g j c t p g p n g f f n g p i g t 0 U o o j c p g t
d r k h t c i o g p v g t v k p g p l t c i v 0

F g v n e p f k m g o g p g . u k g t U p l c 0 K p i g p x g f u k p g h n g h g o x k n g u n t k x g
p f g t r f g p c x u m g r k i g H t c i o g p v g t k p i u c x v e r g p 0

J c p u g t r j g p g o g f g p d h w g t j g v u o k m g g t t g w g v o v j g p g . o g p u o
k m g h k p g t p g c p g v o r 0 J x g o . u r t j c p . j c t x t v x g f u k p g h n g h g o f g
u k v g p k t g p g A

J p u g w g t u g i r c t o n p g v . u p t j c o u o o r k i . i v c t j c o k j p f g p 0
J c p i t k r g t f g p o g f g p u r c i u f g u r g t c u l p . u o o j p f g p j g p g u g t f g v
g p g u v g u o j k p f t g t j c o k u v t v g p g f k c x i t p g p 0

R t c m k x v d t i g t h t o u p g n g f g t . f g p p c t u k u k u k u m g t g x g p F c p f t k e j .
t k p i v g o g i h t f g m o o g f f g p h k u k n g m p i l t k p i g p . h t i k d g u n l g f o
c v c x v e r g p x c t p f g t u n t g x g v 0 J c p u c c v l g i d t f g h x k v g f g v h t u v . c x t g u r g m v 0
O g p f x g v r k n g i f v u o l g i c v j c p i l t f g f g v h t j x g t g 0

F g v g t k p i g p x k v u k r k p g f g i u g n x . L c p u p 0 F g v g t k m g f k p u m r f . i f g v g t
k p i g p v k p i f n e p i l t g o g f f g v 0

J c p v t g m g t v k n u g i j p f g p i u m n g t r j g p g 0 F j c t t g w f g v g t k m g
o k p u m r f 0 F g v g t x t u m r f 0 k j c t i l t v f g w g u c c o g p . U p l c 0

J p t g c i g t g t u o o j c p j c t h k n g v v k n j g p g 0 J p u p t u g i k m g d c t g d t v 0
J p t g k u g t u g i i d g i p g t i h t g o i v k d c m g k t o g v 0 B r a , v g p m g t
L c p u p . H u n h a r g o d t a v å f ø l e l i t t a v d e t j e g f ø l e r .

L g i j c t k m g i l t v p g i c n v . k p u k u v g t g t j p . i f g v j c t k m g f j g m g t
k i l t f g f g v o r k i H t c i o g p v g t k p i g t d c u g t v r x t v g n p n i k t
h t u m p k p i

i f g p d n g u l n g v h t c u u

L c p u p t g k u g t u g i h t c u v n g p . h t j c p t m g t k m g u l w g u v k n g u o g u o g w
g p g u v g g d r k m 0 u l w g h n g u u o c m u g r v 0 F g v h n g u u o g p k p t o g n u g c x c v
j c p j c t u x k n v g v 0 F g v p g u v g d r k t x g n c v j c p u l w g t i u n x g t k n g p g u v n g p o g f g p
f t k p m k j p f g p i r e t k u d k v g p g x k x n g m i k t g p f g t p f v k i r e u u g v o g p u j c p
m l g p g t c m j n g p d g f x g j c o v k n j c p i k t r r 0 P g k j c p g t k m g u r k n 0 U r k m
m o g t j c p c r f t k v k n d r k 0

P g p t r g t v g r i c v c 0 J c p n k m g t v c x u v g x k p f g v i u g t p g p
p i f o g t h t c u t m g v u o d t m g t i j g t l g t o g f j x g t c p f t g 0 k m g n e n g u
f g r p j g v g p g p 0 k m g v g p t k p i g t 0 P g o i l t g u o g f f g x k m g v g p t k p i g p g
u o f g p g n t k i g p j c t u n e r v . d t g m g t r i k k m g t p g k u k p g r c t r e o g p v c t k m g
k p j g i p k p i g t 0 g n j x c j c f f g f g x g p v g v f c r g p i g t d g t g i p g v r v f c p k p i d m g
d t m v r n t k i g p k u g f g p A J x t f c p m p g f g j c p i w h t u v c v f g v
h g p v k i g v f c p k p i u u v g o g v x k m g m e r r g u c o g p A J x c p g v t f f g f g c v
f k u g p i f o g p g x k m g i l t g o g f h t k l f g p u k p g p r e i g t d d g n p t f g
x g t m g p j c f f g u m r g m g t c t d g l f A

O d d g p v g r i c v c g i g p v k i k p i g p o d d k f g v j g r g v c w . f g g t d c t g h t g
h g o u v m g t r c u u g t g t v g p c v f g v u n l g t p g 0 F g j c t c r f t k j c w r t d r g o g t j g t
x g f j u g v u k w . u g r x o f g v g t f g v g p g u v g k i c v c v g p i k w g t h t x k p f g p g i
u k m g t j g v u r t v c x l g t p 0 R f g p c p g p u k f g j c t h r g t g c x u k m g t j g v u f t g p g k i c v c
d r k w v u c w h t j t x g t n 0 F k u g p i f o g p g o c p i r g t m e p u n l g v f c p g n u g g w g t
c v u m r g p g u v g p i v g . o g p f g g t k m g f o g 0 F g u g t o k u t x g t c r v t p f v u g i .

i f g v i k t f g o d c t g g p f c o g t n u v k n i k v n r h t u k p g v u k w 0 J x t f c p x i g t
f g t g o k u t o g i A u k g t x r f g r k i j g v g p f g t g u 0 F g t g m l g p g t o g i k m g 0 O g p
h m g t u r r u n m v k u k p g g i p g g p i u v g r k i g u k m g t j g v u k v c m e v f g k m g j t g t f g v 0

U p k c u k m g t u g i d c m j c o i r g i i g t c t o g p g t p f v j c o 0 J c p x k n i l g t p g v c
k o v t u v g p . o g p m e p k m g v k m e v g u g i f g v 0 J c p g t v t u v g r k i i h t k m g h t g f
h t j c p j c t t g w g v r r f g p g h t m v g r k i g h g k r p 0

M e p u n l g f g v d r k t u o f g p i c o r g m e r f g n t k i g p . u k g t U p k c 0

J x t f c p f c A

F g j c t g v p w x r g p . u k g t j p . h t c i o g p v g t k p i 0 M e p u n l g v t u u g r g p k u g i
u g r x g t p n 0 M e p u n l g f g c r f t k h c m k u m x k n d t m g f g v 0

g f g p m e r f n t k i g t f g v o c m d c r e p u g 0 J x c j c t f k u g p i f o g p g j x k u
o p f k i j g v g p g d g i p g t h t c i o g p v g t g f g o A

U p k c u m g t k f g v j p g p f g r k i u g t r g p i g v j c p u 0 K m g f g p o k p u v g u l c p u g 0
P m e p j c p k f g v o k p u v g h k p g g p x k u v t u v k e v j p h t u v t 0 C v j c p k m g g t
f g p g p g u v g u o u g t f g p o t m g c x i t p g p u o f g p g p g n x g p m e p h t g v k 0

F g v j c t k m g u n l g f f g p . r r g m g t j p 0 K m g g p g p g u v g x k m v g p t k p i g t
d r k w h t c i o g p v g t v 0

P g k u k g t l c p u p 0 H t n x g p v t g t k m g k n t c h v h t x g f o k f p c w 0

i f g t o g f d g u v g o g t f g u g i h t v k r d t k p i g t g u v g p c x m x g r f g p u c o g p i
j r f g t v g w o j x g t c p f t g . u o o f g v g t u k x k k u c u l p g p u u k u v g m x g r f 0 H t r g p
j u v t g g m o v g g t f g v f g v 0

Det begynner med et overkjørt dyr – en hendelse så tilfeldig og latterlig at det nærmest er ubegripelig at den kan få slike konsekvenser.

Connor burde ha stanset og sovet – særlig med så sterk vind som denne natten. Da ville han garantert hatt bedre reflekser bak rattet om morgenen, men det brennende behovet for å komme seg til Ohio sammen med Lev blir sterkere og sterkere for hver dag.

Dctg p cxml tkpi vkn sier han til seg selv, og selv om han hadde bestemt seg for å stoppe så snart de kom inn i Kansas, var det nå en halvtime siden det skiltet. Lev, som er flink til å snakke Connor til fornuft, er ikke til noen hjelp i kveld, for han sitter sammensunket i passasjeretet og sover dypt.

Klokka er halv ett på natten da det uheldige dyret hopper inn i lyset fra Connors frontlykter, og Connor rekker bare å oppfatte et svakt omriss av det idet han vrenger på rattet i et desperat forsøk på å unngå kollisjon.

Fgv mcp km g x tgf gvlgi vt t fgvgt

Selv om han svinger unna, løper det dumme dyret rett foran bilen igjen, som om det har et dødsønske.

Den «lånte» Chargeren braser inn i dyret, og det ruller over panseret som en stor stein og forvandler frontruta til en million biter med sikkerhetsglass. Kroppen blir sittende fast i rammen, og et forvridd vindusviskerblad har boret seg inn i den slanke halsen. Connor mister kontrollen over rattet, og bilen kjører utfor veien og slingrer vilt gjennom krattet i veikanten.

Han skriker og banner på refleks da dyret, som fortsatt klamrer seg til livet, klorer i brystet til Connor med klørne og flerrer opp både stoff og hud, helt til Connor omsider får tatt seg nok sammen til å hogge i bremsene. Den heslige skapningen løsner fra frontruta og farer forover som om den blir skutt ut av en kanon. Bilen kantrer som et synkende skip og bråstanser i en grøft, og til slutt blir airbagene utløst, som en defekt fallskjerm som først åpner seg ved landing.

Stillheten som følger, føles som stillheten i verdensrommets vakuum, bortsett fra vindens sjelløse stønning.

Lev, som våknet med en gang de traff dyret, sier ingenting. Han bare snapper etter pusten som airbagen slo ut av ham. Connor har oppdaget at Lev reagerer mer som en pungrotte; når han får panikk, stivner han til.

Connor, som fremdeles prøver å fordøye de siste ti sekundene av livet sitt, undersøker såret i brystet. Under den oppflerrede skjorten går det en flenge på skrått i huden, kanskje femten centimeter lang. Merkelig nok blir han lettet. Det er ikke livstruende, og kjøttsår kan man håndtere. Som Risa ville ha sagt da hun hadde ansvaret for sykestuen på flykirkegården: «Noen sting

er det minste av alle onder.» Dette såret vil kreve ti-tolv stykker. Det største problemet vil være å finne et sted hvor en antatt død rømling kan få legehjelp.

Både han og Lev går ut av bilen og karer seg opp av grøfta for å undersøke det påkjørte dyret. Connor er svak og ustø på beina, men det vil han ikke innrømme for seg selv, så han konkluderer med at han bare er skjelven på grunn av adrenalinet. Han ser på armen sin – den med haitatoveringen – og knytter neven for å gjøre den brutale styrken i denne stjalne armen tilgjengelig for resten av kroppen.

«Er det en struts?» spør Lev da de ser ned på den store, døde fuglen.

«Nei,» glefser Connor, «det er Bippe Stankelbein, ser du vel.» Noe som faktisk hadde vært Connors første, irrasjonelle tanke da den digre fuglen dukket opp i lyset fra frontlyktene. Strutsen, som ennå hadde vært levende nok til å rispe opp brystet til Connor for litt siden, er nå veldig død. Den oppflerrede halsen er grotesk forvridd, og de glassaktige øynene stirrer på dem med zombieaktig intensitet.

«Det var litt av en fuglekollisjon,» sier Lev. Han virker ikke lenger satt ut, han sier bare hvordan han oppfatter det. Kanskje fordi det ikke var han som kjørte, eller kanskje fordi han har sett langt verre ting enn et overkjørt kjempefjærkre. Connor misunner Lev den roen han har i krisesituasjoner.

«Hvorfor i helvete er det en struts på motorveien?» spør Connor. Et plutselig vindkast som får det til å rasle i et gjerde, gir ham svaret. Lyktene til passerende biler lyser opp en eikegrein som vinden har blåst ned. Greina var tung nok til at den tok med seg en del av nettinggjerdet. Bak gjerdet beveger langhalsede skygger seg, og et par strutser har allerede kommet gjennom åpningen og vandrer mot veien. Forhåpentligvis vil de ha større hell enn kameraten sin.

Connor har hørt at det hadde begynt å bli vanligere med strutsefarmer etter hvert som prisen på annet kjøtt steg, men han hadde aldri sett en. Han lurte kort på om fuglen begikk selvmord. Bedre å bli veislakt enn å bli grillet.

«De var dinosaurer en gang, visste du det?» sier Lev.

Connor trekker pusten dypt og innser først nå hvor raskt han har pustet – delvis på grunn av smertene, delvis på grunn av sjokket. Han viser Lev såret. «For mitt vedkommende er de det ennå. Det beistet prøvde å fragmentere meg.»

Lev skjærer en grimase. «Går det bra?»

«Jeg klarer meg.» Connor tar av seg vindjakken, og Lev hjelper ham med å binde den stramt rundt ryggen og brystet som en provisorisk kompress.

De snur seg mot bilen igjen. Den kunne ikke ha vært mer skadd om den hadde blitt truffet av en trailer istedenfor en flygeudyktig fugl.

«Ja, ja, du hadde jo planer om å kvitte deg med bilen om en dag eller to, ikke sant?» spør Lev.

«Jo, men jeg hadde ikke tenkt at den skulle bli totalskadd.»

Servitøren som var så snill å la dem ta bilen hennes, hadde sagt at hun ikke ville melde den stjålet før om noen dager. Connor kan bare håpe at hun blir fornøyd med forsikringspengene.

Noen flere biler kjører forbi. Vraket ligger langt nok unna veien til at ingen legger merke til det med mindre de ser etter. Men det finnes folk som har som jobb å se etter.

En bil passerer, senker farten etter hundre meter og gjør en U-sving over midtrabatten. Idet den gjør det, blir den opplyst av lyktene på en annen bil, og de ser at den er svart og hvit. En trafikkpolitibil. Kanskje betjenten så dem - eller kanskje han bare så strutsene, men uansett er mulighetene deres plutselig blitt innskrenket.

«Løp!» sier Connor.

«Han kommer til å se oss!»

«Ikke før han retter lyskasteren mot oss. Løp!»

Patruljebilen stanser i veikanten, og Lev slutter å si ham imot. Han skal til å løpe, men Connor griper ham i armen. «Nei, denne veien.»

«Mot strutsene?»

«Stol på meg!»

Lyskasteren blir tent, men den blir rettet mot en av fuglene som nærmer seg veien og ikke mot dem. Connor og Lev kommer frem til åpningen i gjerdet. Rundt dem løper fuglene i alle retninger og skaper flere bevegelige mål for politimannens søkelys.

«Gjennom gjerdet? Er du gal?» hvisker Lev.

«Hvis vi løper langs gjerdet, blir vi tatt. Vi må forsvinne. Dette er eneste måte å gjøre det på.»

Med Lev ved sin side presser Connor seg gjennom det ødelagte gjerdet, og som så mange andre ganger i livet løper han plutselig blindt gjennom mørket.

FØLGENDE ER EN BETALT POLITISK ANNONSE

«I fjor mistet jeg mannen min etter trettifem års ekteskap, på grunn av en innbruddstyv. Han kom bare inn gjennom vinduet. Mannen min prøvde å jage ham bort og ble skutt. Jeg vet at jeg aldri kan få ham tilbake, men nå kan man stemme på et lovforslag som endelig kan sørge for at kriminelle virkelig får betale for forbrytelsene sine, øye for øye.

Ved å legalisere fragmentering av kriminelle reduserer vi ikke bare presset på de overfylte fengslene, men kan også skaffe livreddende vev til transplantasjoner. Dessuten vil Loven om fysisk avstraffelse gjøre det mulig å gi en prosentdel av inntektene fra organsalg direkte til ofre for voldsforbrytelser og til familiene deres.

Stem ja til lovforslag 73. Sammen er vi sterke, delt har kriminelle ingen sjanse.»

De kan ikke bli på strutsefarmen. Det er lys i huset; sannsynligvis har eieren fått beskjed om problemene på motorveien, og snart vil det vrimle av både gårdsarbeidere og politi som skal prøve å samle sammen fuglene.

På en grusvei en snau kilometer fra farmen kommer de til en forlatt bobil. I den er det en seng med madrass, men den er så jordslått at de heller sover på gulvet.

Connor sovner i løpet av noen minutter til tross for alt som har skjedd. Han drømmer vage drømmer om Risa, som han ikke har sett på flere måneder, og kanskje aldri vil få se igjen. I tillegg drømmer han om kampen på flykirkegården. Razziaen som tømte stedet. I drømmene prøver Connor en mengde forskjellige taktikker for å redde de mange hundre ungdommene under hans beskyttelse fra Ungdomsmyndigheten. Ingenting lykkes. Resultatet er alltid det samme: Enten blir alle ungdommene drept, eller så blir de plassert i biler og fraktet til forskjellige høsteleirer. Selv Connors drømmer er uten håp.

Da han våkner, er det morgen. Lev er ikke der, og det verker i brystet for hvert åndedrag. Han løsner kompressen. Såret blør ikke lenger, men flengen er fortsatt rød og veldig øm. Han fester forbindingen igjen til han kan finne noe annet enn den blodflekkete vindjakken å dekke såret med.

Lev er ute og prøver å få oversikt over omgivelsene. Det er mye å få oversikt over. Det som om natten så ut til å være bare én bobil, viser seg å være den sentrale bygningen på et helt område med rustholker. Overalt rundt bobilen står det store, ubrukelige gjenstander. Rustne biler, kjøkkenapparater, til og med en skolebuss så gammel at den ikke lenger har igjen noe av den opprinnelige fargen, og ikke et eneste vindu er helt.

«Man må jo spørre seg hva slags menneske som har bodd her,» sier Lev.

Idet Connor ser seg omkring på den veritable skraplassen, slår det ham at den virker foruroligende kjent. «Jeg bodde på flyskraphaugen i over et år,» minner han Lev på. «Alle har sine grunner.»

«Kirkegård, ikke skraphaug,» korrigerer Lev.

«Er det noen forskjell?»

«I det ene tilfellet er det snakk om et edelt formål. I det andre er det snakk om ... tja ... skrot.»

Connor kikker ned og sparker til en rusten blikkboks. «Det var ikke noe edelt med vår ende på Kirkegården.»

«Kutt ut,» sier Lev. «Selvmedlidenheten din begynner å bli litt slitsom.»